

Ôm Tớ Thật Chặt Cậu Nhé

Contents

Ôm Tớ Thật Chặt Cậu Nhé	1
1. Chương 1: Chương Hoàn Cảnh	1
2. Chương 2: Chương Bất Ổn	2
3. Chương 3: Chương Mất Hết Lý Trí	4
4. Chương 4: Chương Bóng Tối	5
5. Chương 5: Chương Bóng Tối(tớ Sẽ Ôm Thật Chặt Cậu)	6
6. Chương 6: Chương Một Nhà	9
7. Chương 7: Chương Hai Tuần	12
8. Chương 8: Chương Chia Tay	14
9. Chương 9: Chương Thời Gian Không Còn Nhiều.	16
10. Chương 10: Chương Tạm Biệt(nụ Hôn Đầu)	18
11. Chương 11: Chương Ngoại Truyện(Facebook)	22

Ôm Tớ Thật Chặt Cậu Nhé

Giới thiệu

Trang là một cô gái thông minh không kém phần xinh đẹp mặc dù gia cảnh nhà cô không có điểm gì

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/om-to-that-chat-cau-nhe>

1. Chương 1: Chương Hoàn Cảnh

Chương Hoàn Cảnh.

1

Hôm nay là ngày vào xếp lớp học, cứ như thường lệ, lớp tôi học sẽ được giữ nguyên. Nhưng hôm nay lại khác, tôi được thông báo mình phải chuyển lớp sang lớp tám năm. Tôi không mong đợi nhiều về điều này,

nó cũng không làm tôi bận tâm. Cho đến khi tôi phát hiện hình như tôi không được chào đón này thì phải?

Mới vào trường, tôi không hề cảm thấy hồi hộp chỉ thấy vui vì gặp lại bạn cũ. Có đứa thì hỏi tôi những câu hỏi thăm rất chi là có lòng :

- Thằng Bò đạo này mày ngứa mồm thì phai?! cũng phải cảm ơn mày nhưng nếu đợi tới lúc mày thấp nhang á, thì mày ngồi trên tử rồi Bò á!

Nó tên Bình nó là thằng bạn có thể gọi là thân nhưic nách luôn. tại vì nhà nó nuôi bò nên ai cũng kêu nó là “Chín Bò” Đi đâu cũng thấy nó, tội cái là thằng này nó đẹp trai dễ sợ, nên đi đâu cũng nghe mấy câu mà buồn :

hs2- Kệ người ta, mà công nhận thấy nhan sắc không hợp thiết.

Phót lơ con nhỏ hs3 mà hai mắt hình trái tim nhìn thẳng Bò.

>>>>

- tôi cũng không biết nữa!

Chương Bất Ổn

Reng Reng Reng Reng

 $\hat{A}m \hat{A}m.$

- Trang, Đình nướng khét luôn à! Dây đi học nhanh lên.

Từ đằng xa trước cửa nhà nó, một cậu con trai xinh như hotboy, như đứng đợi ai đó ngoài đầu ngõ. Thấy được người mình đang đợi, mặt cậu đen lên, nhìn chăm chăm về phía người đó. Một cô bé cũng rất xinh chạy như điên về phía anh chàng. Chưa kịp nói gì với anh chàng thì.

Mắt tôi ư xuống, nhìn Bò với ánh mắt vô tôi. Lay lay người nó

- Bạn Bò dễ thương đẹp trai lắm! Nổ xin lỗi mà!

Không nói nữa, không cần nó đồng ý tôi phóng thẳng lên xe nó.

- Thôi đi đi trẻ giờ rồi!

“Thằng này lạnh lùng mà hôm nay nói nhiều vậy, có vấn đề phải tìm hiểu mới được.” tôi nghĩ thầm.

Hên vừa vào trường kịp giờ.

Mỗi đứa một hướng chạy về lớp.

Vừa bước đã nghe ngay câu nói mà khó chịu

-Trời! vô rồi kìa, tường chết rồi chứ. Chết được thì tốt đỡ chật đất.

Không muốn nói nhiều chỉ nhìn liếc qua rồi đi thẳng vào chỗ.

thấy thế con Bông(tên thật là Hoa) đi tới chỗ tôi nói bằng giọng hách dịch.

- Giờ sao? muốn gì? Bật co không.

Tôi chỉ im lặng thay vì trả lời. Thấy tôi không nói gì tức lắm, định cho tôi một cái tát thì cô vào lớp. Con Bông liền chạy về chỗ ngồi.

Trong lúc tôi đang hoảng sợ nhất cũng chẳng ai màng. Nhưng cũng vì sự việc xảy ra như vậy tôi lại thấy mình sợ tới trường. Lúc nào cũng có cảm giác lo sợ mình bị đánh.

Tối chiều cứ như thường lệ 3 đứa tôi đi trà sữa. Nhưng khi tới tôi lại ko muốn vào vì thấy con Bông đang đi với một số người tóc màu mè, tay chân xăm trổ ghê rợn.

- Mà bị gì vậy Nổ, sao không vào đi?

Thằng Bò khiêu hởi tôi. Tôi chỉ ngượng cười thật tươi, để cho Bò Yên tâm. Còn thằng Tuấn đi lấy nước. Nhưng trông người vẫn thấy bất an.

Và rồi.

Ào...

Choảng...

Á...

Tôi cảm thấy ai đó đang ôm tôi, giật mình xem chuyện gì xảy ra thì, thấy lưng thằng Bò ướt nhẹp, tay bắt đầu sưng đỏ lên. Thằng Tuấn đằng xa thấy vậy khóc ào chạy lại chườm đá cho bớt nóng.

Tôi nhìn xung quanh thì thấy nỗi sợ mới nẩy lên dưới sàn. gần đó có mấy chị tiếp viên đang co ro một chỗ vì sợ, có mấy chị mặt đỏ gấc. Vì sao ư? hihi chỉ vì thằng bạn tôi lột cái áo ra thôi.

Tôi quay sang con Bông thì thấy nó đang tức gì đó.

Đúng! chính nó là người hất cả nỗi sợ vào người nó. Nhưng lại thất bại vì thằng Bò lãnh hết nỗi sợ đó giùm nó. Khó chịu, bức tức, và một ý nghĩ hết sức hoàn hảo trong đầu óc tính mưu mô của nó.

Khi đã lau chùi xong tôi đưa thằng Bò vào trạm y tế gần đó để bôi thuốc và khám xem có ảnh hưởng gì sau này không. Mà có chuyện gì chắc tôi ấy này cả đời.

tối về ngẫm nghĩ xem ngày mai nên làm gì đây! chứ sự việc hôm nay làm tôi như muốn đầu hàng nhưng lí trí lại muốn tôi mạnh mẽ đối mặt.

3. Chương 3: Chương Mất Hết Lý Trí

Chương Mất Hết Lý Trí

1

Sáng khi ngủ dậy, đầu tóc chôm bôm, khuôn mặt khờ khạo, hai mắt đen thui vì nó mất ngủ cả đêm.

chiều hôm qua sau khi đưa thần Bò đến bệnh viện, bác sĩ nói nó cần ở lại theo dõi thêm. Tôi lì lăm ai bảo về cũng không nằng nặc ở lại với thằng bò. Cuối cùng bị thằng Bò đuổi thẳng mới lết về. Tối đó tôi lo cho nó lằm không biết nó có sao không, tới tận 4h sáng mới ngủ.

Sáng hôm nay tôi đến trường, đang trong trạng thái mất ngủ cực độ gục lên gục xuống, đi một đoạn thì đâm phải vào một ai đó. Định xin lỗi người đó, nhưng thay vì xin lỗi tôi lại tấp đầu thẳng đó cái bốp. bạn mò nó là ai không? Nó là cái thằng làm tôi mất ngủ cả đêm lo lắng, giờ thì nó đang cười tôi, nhìn nó như chưa từng bị thương vậy. Mà nãy giờ mới để ý, kể bên nó có con nhỏ nào dễ thương lắm, mỗ chu chu nữa, hình như lớp 6 mới đến.

- Con nào đây?

Thằng bò cười cười.

- Sao thấy dễ thương không?

Liết sang nhìn từ trên xuống dưới con nhỏ một hồi phán.

- Ủm, Cũng được. Nhưng.....

Thằng bò nheo mắt lại thắc mắc hỏi.

- Nhưng sao?

- Ủm thì xinh, dễ thương nhưng chưa bằng chị.

Tôi ngược mặt lên trời làm vẻ tự hào về nhan sắc của mình. Thằng bò nghe xong tấp đầu tôi cái bốp, muốn cầm đầu luôn vậy á. Nó trả thù tôi hơi quá. Mà công nhận tôi hơi ảo tưởng sức mạnh (Bò: không phải hơi đâu bà chị. Nổ: *liếc muốn lòi mắt*)

- Chó Bò, mất dạy.

- Có dạy vô trường học làm gì? mày hỏi lạ?

- Mày...m..ày...được lắm.

- Tất nhiên.

- Hứ.

Thằng bò dạo này nó ăn cái giống gì mà khôn vậy trời.(Bò: ăn cơm!:D)

- Mà thôi không nói nữa. Con nào đây?

Thằng bò ngượng ngượng gãi đầu. Thấy vậy tôi nhìn nhìn nó dò xét.

- Bạn...B..ạn gái tao.

- Hả hồi nào?

- Hồi tối lúc tao ở bệnh viện.

Tôi thấy vui, và cũng thấy buồn. gật gật đầu đi về lớp bỏ lại câu nói.

- chúc mừng.

Lúc bước lên cầu thanh, thần thờ không để ý xung quanh. Thì đâu đó một đôi tay với lực cực mạnh đẩy cô và rồi.

4. Chương 4: Chương Bóng Tối

Chương Bóng Tối

Tôi rơi mình trong vô thức. Không còn biết gì cả.

- RẦM

Tôi ngủ một giấc thật dài. Đầu đó tôi cảm giác như mình được nhấc lên nhẹ nhàng. Sau đó, có một làn gió rất mạnh, muốt hất tung cả mái tóc tôi.

Sau một lát, tôi cảm nhận được mình đang nằm trên cái gì đó rất mềm. Tiếp đó lại đau, và tôi không còn cảm thấy gì cả, mọi cảm giác đều biến mất.

////////////////

3 ngày sau

Một cô gái nhỏ nằm trên một cái giường nhỏ, bên cạnh một bó hoa nhỏ, từ từ chậm rãi mở mí mắt, điều đầu tiên mà cô bé ấy thấy là một cậu con trai đang ngồi cạnh nó...Giật bản thân, mở đôi mắt thật to. Người đó ko ai khác đó là thằng Bò. Sao nó ở đây vậy? thôi kệ nó.

Cuối cùng nó đã khỏe trở lại và tiếp tục đi học, song song đó là điều tra xem ai đã làm chuyện này.

////////////////

Hôm nay là ngày tôi đi học trở lại, và tôi sẽ bắt đầu lại cách sống của mình.

Tôi và thằng bình như thường lệ, nó chở tôi đi học, chờ mãi chờ mãi, cho đến 7h15. Tôi chợt nhớ ra điều gì đó rồi mỉm cười, lắc đầu ngáng ngẫm.

“Này Trang sao mày ngốc quá, nó có bạn gái rồi, không còn nhớ con bạn như mày đâu.”

Tôi lê bước trên con đường thân thuộc, mà sao nay lại thiếu gì đó,...Đi mãi cũng mỏi tôi ngồi vào một góc cây gần đó.

- Má Nổ! Sao ngồi đây? Thằng Bò đâu không chở bà àk?

- Tui không thấy nó đâu á! chờ hoài cũng mệt nên lết đi trước.

- Oh ra vậy! Vậy thui để Trung chở đi cho!

Hai mắt tôi sáng rỡ. Đứng bật dậy phúi phúi đất ^^ .

- Vậy thì còn gì bằng! Cảm ơn Trung nha!

Hai đứa nhìn nhau cười, tôi leo lên xe Trung vui vẻ cười đùa, tôi kể đủ thứ truyện. Nhưng ở một nơi nào đó có một con người đang cảm thấy nóng giận. Còn một con người đang bày mưu tính kế gì đó.

////////////////

Đến trường.

Ra chơi.....

- Êk sao không rước nổ đi học?

Thằng Bò không thèm nhìn tôi dù chỉ vài giây.

- Êk Bò? Mày ám đầu ở đâu à?

- Nổ!

- Hả?

- Mốt tui chở bạn gái đi học rồi! bà tự mà kêu thằng trung của bà chở về đi ha!

Tôi ngơ ngác, thằng Bò bỏ đi, tôi đứng hình. Gãi Gãi đầu

- Cái gì vậy ba nội?

Reng...Reng...Reng...

Giờ vào học tới rồi, chưa khỏi thắc mắc, hoảng hồn phát hiện mình bị trễ, chạy vội lên lớp.

Vừa đến lớp đã nghe tiếng nói ngửa tai của cô bạn Bông hoa lá hẹ phát ngôn.

- Ôi giờ bạn tôi, chưa chết ư? thật mừng đấy. Nhưng thấy cậu sống, lớp học chật đất quá. Dù gì cũng mừng cậu thoát chết, mốt chắc không may mắn vậy đâu nha.

Tôi đi thẳng về chỗ, không thèm nhìn mặt cô ta dù chỉ 1 lần. Dù tôi rất tức nhưng tôi vẫn cố nhịn.

Từ đằng xa kia.

- Tao xem mày chiều đựng được bao lâu.

.....

Reng...reng...

giờ ra về đã đến, tôi đang đi xuống thang máy thì có một cô bé đi tới. “Trong quen quen nhưng không nhớ được, chắc đập đầu nên quên rồi”, kí kí vào cái đầu đang cố suy nghĩ.

Thì cô bé vỗ vai tôi, tôi ngớ người.

- Em...em kiếm chị à?

- Dạ không

- Vậy?

Như hiểu ý cô bé trả lời.

- Dạ có người nhờ em đưa chị lên lầu 3, có chuyện cần á chị.

- Người nào vậy? em biết không?

- Dạ không.

- Umk đợi chị xúu.

Vào lớp dặn Trung khỏi chở tôi về, Trung ừ à rồi tôi đi theo cô bé. Đi đến lầu 2 thì có ai đó từ phía sau bịt kháng thơm, đầu tôi lân lân, yếu dần, không còn sức phản kháng, tới lúc tôi ngất liệm đi.

Tôi bị lôi đi đâu đó, tôi muốn biết lắm nhưng không thể. Tay chân tôi rụng rời mất rồi.

RẦM....

5. Chương 5: Chương Bóng Tối(tớ Sẽ Ôm Thật Chặt Cậu)

Chương Bóng Tối(Tớ Sẽ Ôm Thật Chặt Cậu)

1

Tôi lơ mơ tỉnh dậy, cặp mắt nặng trĩu mệt mỏi tìm nơi có ánh sáng. Nhưng tôi thấy mình bị bịt mắt lại, và rồi tôi tiếp tục cố gắng nghe xem có ai ở đây không. Thì tôi nghe có ai đó đang nói chuyện chuyện gì thì không rõ nhưng chuyện tôi dám chắc họ không phải là người tốt. Bỏ sau vòng suy nghĩ nghe xem họ nói cái gì.

Nghe như giọng phụ nữ, âm vực rất cao, và nghe tất quen, còn một giọng khác cái giọng này cực kì cực kì quen nhưng khổ cái ngay lúc này lại ko nhớ ra.

- Này xử nó sao đây tỷ? - cô gái có giọng cao lên tiếng

- Từ đã để tỷ nghĩ xem....Umk đánh nó một trận cho chừa cái tội giặc chồng chị.

Tôi há hốc há mồm nghĩ thầm” Con nhỏ này điên rồi tôi giặc chồng nó hồi nào, không lẽ thằng Tuấn, không thể nào thằng Tuấn bê đê thấy mỗ có bạn gái đâu mà chồng với chả vợ?... Hay là Trung? càng không thể! Trung thì đẹp trai nhưng không thích con gái, có mình là ngoại lệ cả trường này ai cũng biết nên không thể nào?...Còn người cuối là Bò thôi, nhưng khoan, thằng Bò có bạn gái nhưng con bé đáng yêu, nhút nhát lắm sao là con bé đó được? Hazz đau đầu quá”...

Hết dòng suy nghĩ tôi kết luận rằng con nhỏ này bắt lộn người. Định nói cho chung nó biết thì có người bước vào.

- Đại tỷ đến rồi đây à? giờ sử con nhỏ Năm nỏ này thế nào đây ạ?

Con người mới bước vào lên tiếng.

- Đánh thế nào cũng được đừng để nó chết là ok.

và tiếng nói này tôi dám khẳng định là con Bông hoa lá họ lớp tôi chưa không ai hết. Nhưng cô gái nói tôi giặc chồng là thế nào?

ÀO

“Tôi tỉnh rồi nhưng tại vì bị mất và tôi mằm yên nên chúng có không biếc chán cho tôi nguyên 1 ca nước. Ôi mẹ ơi, nước gì thế này? lạnh ghê mà còn đang là mùa đông nữa chứ.”

tôi lồm cồm giả vờ như vừa tỉnh dậy, tránh chúng nghi ngờ mà cô rút họa vào thân.

con nhỏ giọng cao lên tiếng.

- này con điểm mày có dậy không thì bảo.

“con nhỏ này nói ai là điểm thế? tôi con trinh đó nhé, không biết ai mới là điểm” tôi nghĩ thầm trong bụng chứ hiện tại tôi vẫn còn yếu lắm, hồi trưa vì cứ suy nghĩ vụ thằng Bò mà quên ăn lun, nhưng giờ chắc là 7h hay 8h gì đó rồi thì phải. Ca nước hồi nãy che đi mấy giọt mồ hôi tôi đang tuông rỗng rỗng trên người.

Chưỡi xong vẫn thấy tôi nằm đó con nhỏ đó đá tôi thêm hai phát vào bụng. Thấy tôi có chút phản ứng nhỏ khoái chí tái tôi rồi đánh tôi hai cái nữa tôi co người, Con người kia kia thì khoanh tay đứng nhìn. con bông lên tiếng.

- Được rồi để tỷ giúp cho.

Con Bông đánh tôi còn dả mang còn hơn con nhỏ hồi nãy đánh, tôi thấy gì đó rất rát, chắc là chảy máu rồi, đầu tôi đau quá cuối cùng ngất đi. Thấy tôi ngất họ định đánh tiếp nhưng con Bông cản lại.

-đủ rồi về thôi.

họ vừa đi được một lúc thì có ai đó cởi trối giúp tôi. Tôi mở hờ đôi mắt thấy bóng giáng rất quen thuộc nhưng mất sức và máu nhiều nên tôi ngất đi.

#####

6h30

Khi nãy lúc về nhà Thằng Bò coa nhận được cuộc gọi của mẹ tôi.

-Alo

-ạ alo bác gọi con có chuyện gì không vậy bác?

- À thì bác muốn hỏi con con Trang nó có ở với con không thôi à, hồi chiều tối giờ chờ mãi không thấy nó về.

-Dạ bác đừng lo quá con Nỏ....À không con Trang không có ở với cháu nhưng để cháu điện hỏi bạn bè xem sao, đừng lo quá ảnh hưởng tới sức khỏe nha bác.

- Ùm! ráng tìm được con Trang dùm bác nha,bác chỉ nhờ được giùm có 1 mình con thôi.

-Dạ con cúp máy đây bác nhé.

- ùm ráng tìm nhen con.

-Vân.

Cúp máy.

Anh gọi ngay cho thằng Trung. Trung kể lại là lúc đang trực chung với Trang thì có ai kiểm Trang trên tần ba nên trang bảo mình trực giùm và bảo mình về trước không cần đợi. Nghe xong nghĩ là có chuyện nên anh chạy thẳng đến trường.

#####

Đến trường anh thấy điều lạ đầu tiên là bác bảo vệ không có ở trường làm anh càng lo hơn. Anh chạy sâu vào sân trường thấy hai thằng Tú và Khang đang đứng ở phòng thể dục dụng cụ. Thấy lạ anh định bước tới thì nghe có tiếng người từ trong vọng ra.

- này con điểm mày có dậy không thì bảo.

sau đó có tiếng đánh nhau rất dữ dội,anh muốn lại đẩy cứu nhưng nếu có chuyện anh nghĩ mình đánh không lại hai thằng côn đồ này đâu.

Nghe thế anh lùi lại, nép vào góc tường dãy hành lang.Thì có 3 người con gái đi ra, tại trời tối nên anh không thấy mặt rõ, thì họ đi mất.

Họ vừa đi khuất anh chạy nhanh vào nhà kho thấy tôi đang bị trói và đánh bị thương anh đau vô cùng, cởi trói ra cho cô, cô thở dốc rồi ngất đi, thấy máu chảy trên đầu cô anh bế cô lên chạy nhanh đến bệnh viện.

#####

11h30

Cô gái nhỏ nhắn lại nằm trên chiếc giường trắng xóa này 1 lần nữa.(Nổ: đáng lòng thiếp chứ, sao tác giả thích bệnh viện thế? T/g: đúng rồi tôi thích trốn học và bệnh viện là nơi lý tưởng.)

Thằng Bò đi ra ngoài gọi cho ai đó.

-Alo bác à, con Bình đây bác ạ.

- Umk bác đây tìm thấy con Trang chưa hả con?

- Dạ tìm thấy rồi.

- Vậy con đưa nó về nhà giùm bác nha.

- Dạ bác ơi, con Trang hình như thiếu ngủ nó ngủ trong lớp á, nên giờ con đưa qua nhà con cho tiện nha bác tại nhà con gần trường. Được không bác?

- Umk vậy đi, ông con Trang mới bệnh Bác đang trên bệnh viện hết không ai lo cho nó được hết. Vậy phiền con với mẹ con chăm sóc cho nó rồi? Àk gửi con Trang qua nhà con vài ngày được không? chứ ba con Trang đi công tác rồi tháng sau mới về được, còn có một mình bác lo cho ông nó à.

- Dạ vậy con xin cúp máy.

- Ùm, con tui xinh đẹp nhưng đừng có thấy vậy mà làm bậy nha ông tướng. - mẹ tôi chọc hấn nhưng hấn đỏ mặt đó mấy bạn, có vấn đề=.”.

Cúp máy...

Câu truyện kết thúc.

Tôi tỉnh này giờ rồi tỉnh rồi thấy hấn tự dưng nước mắt tôi rưng rưng. Nhớ về cái cảnh ba con người kia nắm tóc tôi lôi đi, tát tôi đau lắm, tôi cảm giác con Năm nổ mạnh mẽ ngày nào không còn nữa rồi. Tôi khóc khóc như bị giành kẹo.

Thằng Bò vỗ vỗ vai tôi.

- Nín thôi rồi về nhà.

Tôi gật gật rồi chùi nước mắt. Đứng dậy khuôn mặt bơ phờ bước ra khỏi bệnh viện. Khi này trời mưa vừa dức, trời rất lạnh nhưng tôi chỉ có bộ đồ học sinh mỏng manh, cái váy ngắn ngắn (T/g : tới đầu gối đã là ngắn tới nó rồi ạ). Giờ khuya rồi đâu còn xe đâu về còn xe thằng Bò để trong bãi xe trường ừ. Hai đứa đành đi bộ về trường.

- Bà có mệt không để tui cõng cho.

-...

- Đây

-...

Tôi rung rung người không phải vì lạnh mà cái chuyện ấy vẫn còn ám ảnh tôi, tôi chưa bao giờ bị thê thảm như vậy đâu.

Thằng Bò quát lớn.

- NÀY...Trang

- Huhu, thả tôi ra,hixhix đừng có lại gần mà...tui đâu có làm gì đâu...huhu thả tôi ra đi...

Tôi chạy đi, thằng Bò vội vã chạy theo tôi...Tôi chạy ra đường thì có chiếc xe ô-tô chạy tới tôi đứng hình không cử động được gì hết. Đàng xa:

- Nổ coi chừng.

Thằng Bò nắm kịp tay tôi lôi vào. Nó ôm tôi rất chắc. Tôi giãy giụa vẫn vậy, nó ôm tôi còn chắc hơn nữa. Vỗ vào lưng tôi trấn an.

- Bình Bò đây, đừng lo, mọi chuyện qua rồi. đừng lo.

Tôi lại khóc ôm nó thật chặt.

- Bò ơi! Nổ sợ lắm! nổ đâu có làm gì họ đâu! họ đánh nổ á. Bò ơi, Nổ sợ lắm! hixhix.

- Không sao rồi Bò đây với nổ bỏ bảo vệ nổ mà có chiếu không? Thôi giờ về nha.

Tôi vẫn ôm tới cùng, nói nhỏ bằng sức yếu ớt không biết Bò có nghe không nữa.

- Ôm tới thật chặt cậu nhé.

- Ủmk, Tổ sẽ ôm cậu thật chặt.

Hai đứa ôm nhau ngoài đường(T/g : êk dễ bị hiểu lầm lắm ák nha mấy chú! Bò: *liếc* Con mụ nào viết vậy hã. T/g : Dạ dạ Anh tha cho.) Tôi hưởng thụ hơi ấm từ nó, rồi ngủ thiếp lúc nào không hay. Hại thằng Bò phải cõng tôi về.

6. Chương 6: Chương Một Nhà

Chương Một Nhà.

1

Thằng Bò cõng tôi tới trường, đặt tôi trên ghế đá, khiêu khiêu tôi, tôi mở mắt thức dậy, mặt lạnh như tiền, không hề có chút cảm xúc. Không phản ứng gì, mọi thứ như đi đảo ngược.

- Trang!

Tôi nhìn Bò.

- Ngồi đây Bò đi lấy xe.

Nắm tay áo Bò, ghì ghì, lắc đầu vẫn không nói tiếng nào.

- Không sao đâu mà, ngồi đây đi Bò lấy xe chạy lại liền mà.

Bò định bỏ đi, tôi ghì mạnh hơn, nhưng Bò chỉ cười trấn an rồi gạt tay tôi xuống. Một bước, Hai bước, Ba bước, Bốn bước...Tôi ôm hắt từ phía sau, dụi dụi đầu vào áo nó, không thém nói gì.

Bất ngờ nhưng vẫn quay lại nói với nó.

- Ngoan nha, hay giờ theo Bò lấy xe, ở trường học á.

Nghe vậy có lắc đầu liên tục. " có diên mới tới đó giờ này " nhìn đồng hồ " giờ là 00h36' tới đó gặp ma à?" (T/g : Sux! Nó sợ ma ák mấy bạn)

Thằng bình vố vố vai nó rồi chạy đi, chóng còn đón nó sớm. Lấy xe xong chạy tới đón nó, thấy có một ông chú như nhậu xĩ rồi nhìn nó hoài, thấy lo giăng ga nhanh hơn tới chỗ nó, thấy có người ông chú kia lùi lại. Thằng Bò thở phào nhẹ nhõn, Nó leo lên xe hai đứa đi về.

Hôm nay có nhiều chuyện xảy ra quá rồi, chắc nó mệt lắm tôi đi nhanh hơn cho nó nghỉ ngơi. Đi được một chút thì nó ngủ mất tiêu, sợ nó té nên thằng Bò cầm hai tay nó cho nó ôm mình cho không té.

Nhưng lại có cảm giác rất hạnh phúc.

.....

Tới nhà.

- Nổ ơi, Nổ ơi, tới nhà rồi đó.

Tôi mắt nhắm mắt mở bước xuống xe. Định bước vào thì ngạc nhiên, nhà thằng bò mà. Tôi chỉ chỉ vào căn nhà.

- Nhà! - một từ duy nhất.

- Ủm nhà tui! À hôm nay bà ở nhà tui đờ.

Mở to cả hai mắt.

- Diên chắc.

- Thiệt giờ có vào không?

- Mẹ tôi!

- Xin rồi.

- Mệt.

Tôi đi thẳng vào nhà. Lướt một vòng quanh nhà, vẫn tanh như trái chanh không trái. Tôi hỏi nó.

- Hai Bác?

- À! đi về quên đám giỗ rồi mai lên.

- Phương? (T/g : Ý nói em gái thằng Bò ák, Hai anh em Bình Phương.haha)

- Đi theo mẹ rồi.

" Trời vậy không lẽ ngủ trong một căn nhà có hai đứa. Không được, never nhá."

Như là có thần giao cách cảm vậy, thằng bò cười nham hiểm, bước tới thì tôi lùi lại. Cuối cùng cái gì đến cũng sẽ đến, tôi bị dồn vào chân tường ôi mẹ ơi mắt tôi đỏ hết rồi. Thằng Bò còn ép tôi hơn, tôi nhắm mắt lo lắng. Thằng bò nhích ra cười điệu vô cùng, kí đầu tôi cái đũa cho tôi cái áo sơ mi trắng của hắt(em gái hắt mới lớp 5 à tướng nhỏ xíu, Chắc do thằng anh dành ăn mà. khổ con bé, HẾzzzz) còn co cái quần ngắn mà mẹ nó mua cho con bé Phương lộn size mà hên vừa với tôi.

Ngượng quá không biết làm gì, chạy vào phòng tắm rửa gọi cái đầu xơ sát lại đã chứa. Tôi bước ra, nhìn mà mắt cười thằng Bò đã cao mà tôi thì hơi lùn hơn nó nên cái áo che mất tiêu cái quần, tóc xỏa.

Định lại lấy cái máy sấy tóc. Nhưng tôi làm vụng về làm sấy tóc cả buổi trời chưa xong. Thấy vậy, thằng bình nóng máu đi lại sấy tóc cho tui luôn. Sấy tóc lâu quá, tôi ngủ mất tiêu. Lại phải bế tôi lên giường của con bé Phương ngủ nữa.

- Con này ăn gì nặng như heo.

Tôi ngây ngô vô (số) tội ném cái gối vô đầu hắn. nghĩ thầm” chửi chị mi là heo này” rồi ngủ tiếp.

Thằng Bò hiểu tôi quá còn gì, nên không thèm nói tiếp, đi về phòng ngủ.

Sáng hôm sau.

Hôm nay chủ nhật mà như thường lệ ngủ một giấc tới 9h luôn. Lăn qua lắt lại nường cho chín đều. (T/g Đặc điểm rất dễ ngủ, và có thể ngủ ở mọi nơi và mọi lúc con Nổ muốn :))

“Cốc Cốc”

- Mẹ ơi cho con ngủ tiếp đi hôm nay chủ nhật mà.

Một giọng trầm ấm áp vang lên.

- Dậy đi con gái cưng.

Người đàn ông đó mỉm cười vì chọc được nó.

- Thôi mà baba cho con ngủ tí đi mà.

Tôi trằm mền kính bít đầu. Thấy thế cậu ta đi ra ngoài cho nó ngủ tiếp.

.....

Phòng khách.

“Cốc cốc”

1s...

2s...

3min...

Thằng Tuấn đi vô nhà nó...à không nói đúng hơn là nhà Thằng Bò mà tôi đang cư ngụ...Thấy nhà không khóa nên vào luôn... thấy nhà vẫn tanh.

- Có ai ở nhà không vậy?

Tôi trên lầu ngủ say quá không nghe thằng Tuấn la dưới lầu. Cái thằng đó chạy lên phòng thằng Bò không thấy nó đâu hết. (Bò: đi chợ rồi Tuấn ạ!). Đi tới phòng con bé Phương thấy có người trằm hết thân còn có bộ tóc nên đi vào hỏi.

-Anh đâu rồi em?

Khiêu khiêu con người đó. Đang ngủ bực mình bật ngồi dậy chửi một tăng.

- Cho con ngủ xiu đi mà baba, Anh em gid ở đây nhà có một đứa mà anh với em gì Trời.

Quay qua, Một cậu con trai xinh tươi đang mồm chữ A mắt chữ O. Hồn của cậu đang đi phiêu du. Tôi cũng khá bất ngờ, nhưng tôi còn bình tĩnh.

- Mà đi đâu đây Tuấn.

Kịp hoàng hôn về để trả lời.

- Cái này là phải để tao nói mới đúng đó.

Tôi ngớ ngu người.

- Là sao?

Thằng Tuấn tấp đầu tôi cái bóp cho tôi tỉnh.

- Mày ăn mặt gì mà sặc-xi vậy? Mà mày làm cái gì ở nhà thằng Bò? Không lẽ?

Giờ mới nhớ ra điều gì đó, nhìn xung quanh không phải nhà mình, phòng bé Phương. Ngượng hết cả người, không biết cứu hỏa làm sao, nhớ ra quần áo sộc sệt lấy cái mền quần liền người lại. Thằng Tuấn nhìn tôi bằng ánh mắt dò xét. Tôi không biết làm thế nào thì thằng Bò về chữa cháy.

- Con Nổ ở lại nhà tao vài hôm! nhà nó có việc bận hết không ai lo cho nó thôi.

- Cái Gì? - 2 đứa đồng thanh.

Tôi ngạc nhiên có lẽ còn hơn thằng Tuấn.

- Bao lâu vậy? - thằng Tuấn hỏi.

thằng Bò giơ 2 ngón tay lên.

- Hai ngày?

- Ừ ư. - Bò lắc đầu.

- Cái gì? Hai tuần. - Đồng thanh chấp 2

Bò bỏ đi bỏ lại cho tôi 2 chữ cứ bay mãi trong đầu tôi." Một nhà! một nhà đó! một nhà đó trời ơi! một nhà.....Áaaaaa)

7. Chương 7: Chương Hai Tuần

Chương Hai Tuần.

1

Đang suy nghĩ, thì thằng tuấn vỗ vai tôi.

- Dậy đi bà nội! Mặt trời đã vượt xa hàng cây xanh rồi bà ạ. Dậy, làm vệ sinh cá nhân đi, ke chảy kìa.

- Bà bắng tui bây, xéo cho bà thay đồ.

Giờ mới ngớ ra điều gì đó.

- Này mà giờ đồ đâu mà thay?

Thằng Bò như cái hồn ma vậy nhảy vào cuộc nói chuyện một cách vô hình làm hai đứa tôi giật cả mình. Bò quăng cho tôi một túi đồ.

- Mẹ bà đem cho đó. Nãy gặp trên đầu đường. Có dẫn tôi trông bà cho kĩ.

- Ồ...ơ vậy mẹ tôi không lấy đt cho tui à?

- Có này. - xòe ra thì thấy tin nhắn tới - Hưng là ai thế.

Chạy đến giục cái đt với tốc độ siêu nhiên.

- Kệ tui liên quan gì đến ông.

Thằng tuấn nãy giờ ngơ ngác, giờ mới lên tiếng.

- Thôi hai ông bà cho con xin, con này thay đồ, đánh răng rồi xuống nhanh. Còn tui với ông xuống nấu cơm, cho bà Nổ, ông Bò ăn cơm hải sản.

Hắn bị dị ứng hải sản chỉ là có lần ăn tôm bị nhập viện không ai khác chính là Hắc Bình Bò. Tanh tanh tanh Tành.

- Tao bị ứng mà thẳng diên. Tao chưa muốn vào bệnh viện sớm. Mà nãy tao mới đi chợ, mua ít đồ ăn thôi tao với mày xuống nấu. Phòng con gái mà ngồi hoài.

:))))))))))))))))))))))):))))))))))))))))))))))))))

- Da vâng con cảm ơn bác.

.....
Tối đến.

6h30'

Thằng Tuấn đuổi mãi không chịu về. Nó nằm lẳng lóc trên ghế sofa. Bé Phương chạy ra.

- Đi chơi đi mấy anh chị.
- Ừm được đó, đi chơi đi. - thằng tuấn ngồi bật dậy gật đầu lịa lịa.
- Đi đâu mới được. - tôi lên tiếng thế là cả đám suy nghĩ, nghĩ mãi chưa ra.

Thằng Bò từ trên lầu đi xuống.

- Đi xem phim đi. Có phim mới hay lắm.
- Phim gì? - Ba đứa đồng thanh.
- TÍ A TUI LÀ CAO THỦ. mới ra.
- Ừ. được đó đi đi bây ơi. - tôi giục mấy đứa đi cho thiệt nhanh lun.

.....
Rạp chiếu phim.

Hahaha những trận cười thật sãn khoái bên những người bạn. Chết lâu lắm mới có lại được cảm giác này.

Ngày đầu tiên kết thúc rồi.

À thằng tuấn kiên quyết ở đây bảo vệ tôi nên không chịu về. Nên nó dành ngủ chung với thằng Bò luôn. Tối nay Con Bò được nghe nhạc Sơn Tùng MT-P rồi.(Bò : Mày im lại đi Tuấn ơi. Tuấn : Không thích.)

8. Chương 8: Chương Chia Tay

Chương Chia Tay

1

- Chị Trang dậy. Dậy đi.
- Ừm để cho chị ngủ.

Thằng Tuấn từ ngoài cửa chạy vào.

- Em yêu ơi, em có biết là mặt trời đã vượt xa hành tre xanh bóng mát, đồng đồng lúa bát ngát rồi không?
- Má ơi! Im đi cho con chim nó ngủ!
- Nhanh nào dậy đi. Ngoan.
- Mày im đi nha Tuấn để tao ngủ.

Thằng Bò từ đâu đi vào.

- Mày cứ để cho nó ngủ đi. Nó lưu luyến nhà tao lắm không muốn rời đi đâu.
- Nóng máu ngồi bật dậy,
- Hazzz. Thiệt tình, chắc tui thèm.

Bước xuống giường đi vào thay đồ đi học. Đi điều tra thì đúng hơn. Nhưng có lẽ hơi sai, nhưng có lẽ đã có người đã điều tra trước cô.

Bên ngoài có một thằng bé-đế đang trachs móc một cô bé xinh đẹp siu chu choe.

- Có một đứa bạn như mày thật là Bất Hạnh. Đẹp trai như vậy gọi không dậy(t/g : chắc trai) Để HotBoy của trường gọi thì như mới được nạp pin. Haeeezzz...*thở dài*

Tại Trường.

Một cô gái nhỏ đang khóc in ỏi. Nắm tay chàng trai núu kéo.

- Tại sao lại chia tay? Tại sao? anh nói đi?

Chàng trai cười khinh bỉ.

- Tại sao ư ? cô nghĩ cô và tôi có thể yêu nhau khi cô làm những gì với bạn tôi.

Vẫn bộ mặt nai tơ đó.

- Em không hiểu? em đã làm gì?

“Sao vậy đã bịch mắt rồi mà? không thể nào?”

Ánh mắt hơn cả tảng băng đem về Việt Nam.

- Cô còn chối. Ngày hôm đó cô nói cô bạn nên không về với tôi được. Tôi còn nhớ rất rõ, cô có một cái vòng màu bạc và chú mèo bạc biểu tượng của tôi bên tay trái. cái vòng chỉ có tôi cô, tôi có. Cô nghĩ xem tôi nên làm gì? Hahaha.

Bỏ đi một cô gái khóc. Không núu kéo nữa.

- Á! chỉ tại mày! hãy đợi đó.

Tại lớp học phụ đạo. (lớp 8A1)

-Này chiều nay đi ăn đi. - Thằng tuần đề nghị.

- Bà Hai hả? - Thằng Bò hỏi.

- Thôi đi xem phim đi sẵn tiện ăn luôn. Có phim mới ra. Phim yêu - love ák. - Tôi lên tiến đề nghị.

Thằng Bò cú đầu tôi một cái.

- Này thì Yêu với ghét. 16+ đó đi vào bằng niềm tin à.

- Vậy thì “Vẽ đường cho yêu chạy” sợ hết phim chắc. - Tôi què mà sĩ diện róng cổ cãi lại.

Thằng tuần quàn vai hai đứa tôi.

- Umk, vậy đi.

- TRANG,BÌNH,TUẦN...sao nói chuyện hoài vậy? Lát ở lại trực nhà vệ sinh cho tôi. - Lão bà bà lên tếng.

- Rồi xong khỏi đi xem phim. - Thằng tuần buồn rửa bà cô.

- Tại hai thằng bay nói chuyện á. Giờ tao không đi chơi được nè. - Thằng tuần liết xéo.

- Mày không nói chắc. - Đồng thanh.

Thằng Tuần im re.

(t/g: Chắc dám nói. haha. Tuần: Im đi con mắt,*liếc xéo*. t/g: chửi đi! Nổ sắp đi rồi ông không còn trong chuyện đâu ha. Tuần: Nổ đi đâu! t/g: Chết cha hổ rồi! 2,3 *Chạy*)

-Bình,Trang bao nhiêu lần rồi hả? đi ra ngoài tưới cây cho tôi. - Lại là lão bà bà.

Đứng dậy đi tưới cây. Đi tưới cây xong nhì hai đứa như mới đi tắm. Tại tui lở tay tạc trúng Bò xong là cuộc hỗn chiến bắt đầu. Kết quả phải lấy đồ thể dục thay.

- Đồ thể dục đâu rồi ?

Tôi lục tung cả tủ đồ. Trời đang Đông nữa chứ lạnh thật, làm sao đây. Đang luồn cuộn , không biết là sao thì thằng Bò từ đâu đi vô lớp.

- Sao thế?

- Đồ thể dục mất rồi. thằng tuấn thì trực vệ sinh xong về rồi, tao không biết mặt khẩu tử nó. Lạnh quá sao mà về. Bệnh mất.

- Hôm nay tao không đem áo khoác.

- Lạnh quá Bò ơi!

Thằng Bò ôm lấy tôi. Làm tôi đứng hình luôn.

- Màycứ ôm tao thật chặt đi. Cho ấm.

Vì quá lạnh nên đành ôm Bò vậy. Nhưng điều nà tôi không ngờ tới một cô gái bé nhỏ đã vô tonhf thấy được cảnh này và chụp hình lại...

9. Chương 9: Chương Thời Gian Không Còn Nhiều.

Chương Thời Gian Không Còn Nhiều.

1

Buôn thẳng bò ra, cả hai im lặng. Không biết nói gì thì tôi mở lời trước.

- Thôi về nhanh tao bớt lạnh rồi. Nhanh nào.

- Ủm!

Gật đầu rồi đi về.

.....

- Hắt xì - Hắt xì -

Tiếng hắc hơi vang lên trên phòng Hờ của cô bé nhỏ. Tôi bệnh mất rồi.

- Trang, Tuấn mua thuốc về rồi nè!

- Hắt xì, Ồ, hắt xì , Cảm ơn nha. Hít hít.

- Không có gì! Ráng khỏe thôi thằng Trung nó lo.

- Hắt xì, Mà nói lại tiếng nữa tao nghe chưa rõ!(Nổ : nghe đó cho cơ hội thôi.)

- Thôi thôi em xin lỗi chị ạ!

- Ủm vậy đi đi chị không tiền, Hắt xì.

.....

Tối đó.

“Sao thằng Bò ôm tôi? Nó thích tôi à? chắc không đâu. Hazzz...mày điên rồi Trang, nó xem mày là bạn thân thôi.”

Tắc dèn ngủ.

.....

Phòng bên cạnh.

- Ê Tuấn.

- Gì Bò?

- Mà thấy tao có bị khủng không?

- Ủm! Có rất nặng là đằng khác. - Vỡ vai thằng Bò một cái đau điên.

- Tao không có giỡn. Tao hỏi thiệt, chắc tao khủng thật rồi.

- Mà vụ gì? - Thằng Tuấn thất mắt.

- Thôi ngủ đi.

- Cái thằng.* dậm chân* Ngủ thì ngủ sợ gì chứ.

Ngủ.

.....

Sáng hôm sau. Thứ tư ngày 11/11/2015

Đến trường. Hàn nghìn cặp mắt nhì tôi nói nói gì đó tôi cũng không rõ nữa. Đi vào lớp thì lại nghe cái giọng chanh chua cất lên.

- Ôi giỏi! hết chuyện để làm hay sao ák. Tối lại hẹn trai ở trường. Thiệt tình mặt dày quá.

Không thèm quan tâm về chỗ, có biết con Bông nói ai đâu mà phản ứng.

.....

Thằng Tuấn từ đâu chạy vô lớp lôi tôi ra có vẻ gấp gáp.

- Trang sao mà bà bình thản vậy? Động trời tới nơi rồi.

- Vụ gì? Tự nhiên bài hải à.

- Trời ơi xem đi bà nội.

Tôi căn mắt hết cỡ đó là tấm hình một cô gái đang ôm chặc lấy một chàng trai bị quay lưng. Bà cô gái đó không ai khác là tôi.

Hs1 - Đồ mặt dày.

Hs2 - Ôi trời! Dơ quá đụng vào chất rửa không sạch.

Hs3 - Đồ không biết xấu hổ.

Hs4 - Chết đi! sống chi đã xấu mà còn dơ.

Hs -

.....

Tại phòng hiệu trưởng.

- Trang, em sắp đi du học rồi. Sao lại để chuyện này xảy ra? nó có thể ảnh hưởng rất lớn đối với hồ sơ của em đó.

- Dạ em xin lỗi cô.

- Chỉ có một cách là em phải nói cậu con trai này là ai thôi. Chỉ có điều đó tội của em mới giảm nhẹ. Còn người này sẽ bị đuổi vì tội sàm sỡ, Em thấy thế nào.

- Em xin cô lỗi là do em nên em sẽ chịu trách nhiệm. Cậu con trai ấy không có tội.

- Nó sẽ ảnh hưởng tới em đó. Em có thể đánh mất cơ hội vào trường Luse ICa school.

- Em biết nhưng thủ tục đã xong em sẽ xin nhập học sớm, cô có thể trì hoãn việc này đến lúc em đi mà đúng không ạ?

- Thế thì được nhưng phải nhanh lên.

.....

Chiều hôm ấy tại nhà Bò.

Hành lý dọn sẵn, Quà cũng đã xong.

- Dạ thưa Ba Chín, Mẹ Thu, con cảm ơn ba và mẹ đã cho con ở nhờ, giờ ông con đã khỏe hơn dự kiến nên con phải về rồi.

- Đi thật hả con? Ránh ở lại với má vài bữa đi.

Thằng Bò chìa mồm vào.

- Mẹ lo chi con Nổ nó có đi đâu xa đâu. Mốt kiêu nó qua nhà mình chơi.

” Chết không còn cơ hội nữa rồi bạn Bò tôi ạ.”

Mím cười chua chát.

- Con mà hiểu cái gì thằng vô tâm con Trang nó...

Tôi giật thót mình. Ôm chằm bác gái.

- Á Ó...á... Thôi sắp tối rồi con về đây kéo xe chờ. thưa Ba Má con đi.

.....

Trên xe.

- Chuyến bay của cháu là thứ sáu ngày 13 này đó nha. - Chú Hà tôi nhắc nhở.

- Dạ. Con biết rồi.

- Ủm! Mà thằng Bình biết chưa!

- Dạ chưa. Mà Chú đừng có nói cho bạn đó biết nha. Con sợ không nỡ.

- Ủm! Nhưng cũng phải giữ liên lạc, Thằng Bình nó là người tốt, kiếm được người như nó không dễ đâu.

10. Chương 10: Chương Tạm Biệt(nụ Hôn Đầu)

Chương Tạm Biệt(Nụ Hôn Đầu)

1

Thứ 5 ngày 12/11/2015

- Trung báo cáo sĩ số cho cô. - cô giáo gọi.

- Dạ! Vắng 1, Bạn Trang cô.

- Sao mà con Trang nghỉ quai vậy? ngày đi ngày nghỉ thế này chắc tui hạ hạnh kiểm quá.

- Để em hỏi thằng Bò...Ý lộn thằng Bình 8/3 thử nha cô.

- Ủ! Thôi các em vào tiết.

Tại Trường.

Ra chơi.

Thằng Tuấn đang ăn sáng với thằng Bình. Thì Trung chạy tới hỏi thăm.

- Ê Bò! Sao nay con Trang không đi học? Không lẽ tại tấm hình đó?

Thằng Bò chưa kịp trả lời thì thằng Tuấn chìa mở vào.

- Hôm qua còn gặp con Nổ mà! Mà tấm hình đó con Nổ biết mà! xem xong con Nổ tỉnh queo mà!

Đập bàn cái đùng Thằng Bò đứng dậy.

- Vụ gì thế hả? Hình gì? Tao không hiểu? Con Nổ làm sao?

Lại là Thằng Tuấn.

- Trời mày chưa biết hả? Con bé lớp 6 nào đó tên Vân (bạn gái cũ của Bò) chụp tấm hình con Nổ ôm thằng nào hồi hôm bị phạt á, rùm ben cả trường luôn. Đây nè, tấm hình này nè.

Xem xong, mở to cả hai mắt, người con trai trong hình không ai khác chính là hắn. Vội vã chạy lên lớp 6/6 tìm Vân.

- Anh Bình, anh tha thứ cho em rồi hả? em biết mà anh tha lỗi cho em rồi đúng không? Cảm ơn anh.

Ôm chầm lấy Hắn. Nhưng hắn lại tách Vân ra.

- Tại sao cô lại làm vậy? Tôi đã cảnh cáo cô không được là vậy với Trang mà. Cô còn ở đó hoang tưởng tôi tới đây vì tha lỗi cho cô sao? cô lầm rồi? tôi mong cô nên xóa tấm hình đó ngay, trước khi tôi giết cô.

Im lặng rồi bỏ đi.

giờ ra về ở trường.

Tại Nhà Nổ.

Mẹ: - con chuẩn bị xong chưa?

Nó: - dạ rồi mẹ. con xong hết rồi.

Mẹ: - Mai 10h bay, con nên gấp mọi người lần cuối đi, không thì sau này hối hận.

Nó: - Dạ.

Nó mượn xe đạp của bác Hồng hàng xóm chạy đến trường.

.....
Thấy tụi thằng Bình với Tuấn đi ra.

- Bò, Bê bóng, tao nè qua đây coi.

- Cúp học ha! Tao mét cô nè ! - Thằng Tuấn vừa thấy tôi mừng rỡ.

- Tao thách mày mét đó. - Lên giọng mẹ

- Hứ! - Tuấn hất mặt lên trời.

Bỏ qua thằng Tuấn.

- Sao nay buồn vậy Bò. Thất tình phải không, biết ngay mà. Thôi qua bà Hai đi bây.

Thằng Bò không nói lời nào. Thấy tôi tự nhiên lại nhớ đến tấm hình ấy. Ngượng đỏ cả mặt. Rồi bị tôi kéo đi.

-Hôm nay chị bây vui nên bao hết, ăn “xả lánh bóng” luôn đi.

- Trời mày bị ám đầu à? - Tuấn đặt tay lên trán tôi.

- Ấy da! phỏng. - Làm quá.

- Tao thấy ” hổng cóa gì lạ hết á” ! giờ bây có ăn không? - tôi hăm, mà thằng Tuấn tâm hồn ă uống cao lắm gặt đầu lia lịa.

Ăn uống no say, thì đường ai nấy về. Nhà ai nấy ở. Nhưng như thói quen vậy, tôi đi về theo quán tính, đi sao đi nhằm tới nhà thằng Bò lúc nào không hay. Mà sẵn lẽ đi nhằm vào tạm biệt hai bác luôn.

- Dạ con chào ba má.

- Ôi trời! Trang.

- Dạ!

- Thằng Bình chở em Phương đi ăn rồi! Có chuyện gì không?

- Cái bà này, Cho con Bé vào nhà cái đã.

- Ủm con vào nhà đi.

- Dạ vâng.

Tôi ngồi xuống ghế rót trà mời hai bác.

- Dạ con tới đây để tạm biệt hai bác.

- Hai tuần nữa mới đi mà? Tạm biệt chi sớm vậy con?

- Dạ không có trục trặc về hồ sơ nên mai con phải bay qua đó xác nhận Má ạ!

- Trời sao sớm thế? - Bác trai ngạc nhiên.

Mắt của bác gái ứa cả nước ôm chằm lấy tôi.

- Con bé này, sao gấp thế không biết. Mà khi nào con đi?

- Má nít đi mà, má khóc là con khóc theo á. Mà mai 10h con bay, Má ra tiễn con được mà.

- Không được rồi ngày mai bác với bác gái phải họp Cổ đông không hoảng được.

- Dạ! vậy thôi không sao!

Bác gái vuốt vuốt gò má tôi.

- Con đi nhớ giữ liên lạc nhen, ăn uống phải đầy đủ, ở bên khổ cực quá cứ quay về nha con.

- Dạ con biết rồi! Má yên lòng nha.

RENG...RENG...(chuông ĐT tôi)

- Dạ con xin phép.

-

” - Alo! con nghe bác Hồng.

- Về trả xe bác đi làm, hứa đi xú về mà 7h rồi đó. Nhanh nha.

- Dạ con về liền, con xin lỗi bác.”

-...

- Dạ giờ con phải về rồi! Thưa hai ba má con về.

- Về sớm vậy con!

- Dạ! Nhà con có việc.

- Ủm! con về đi nhớ giữ gìn sức khỏe.

Bác gái lại ôm tôi, sau đó đưa cho tôi một chiếc vòng đeo tay rất đẹp. mà hình như thằng Bò cũng có thì phải. Có con mèo rất đáng yêu.(Cái vòng lấy lại từ con bé Vân)

- Cái này Bình nhờ má đưa cho con hồi trưa rồi mà má quên. Coi như vật kỉ niệm nhé con.

- Dạ.

Sáng hôm sau, Thứ 6 ngày 13/11/2015.

Cuối cùng ngày ấy cũng đến.

+ Tại trường (7h30)

- Chào cả lớp! Hôm nay cô có tin cần thông báo. Bạn Trang lớp mình sẽ đi du học Anh.

Chả ai thèm để ý, chỉ có vài người thì thì thào to nhỏ, có kẻ thì mừng.

- và vì hôm nay là đã bay rồi nên không kịp chào tạm biệt vì vậy nên bạn nhờ cô đưa cho Trung cái này.

- Của em đây Trung.

Một hộp quà rất to. Bên trong có rất nhiều hình của Tôi & Trung, hộp kỉ ức của hai đứa.

Trung rất bất ngờ, nhưng vẫn giữ được nét bình tĩnh đi về chỗ.

.....

Ra chơi.(8h15')

Trung đi lại phía Bò.

- Ê Bò. Sao không nói cho tao biết con Nổ đi du học.

- Du học gì? tào lao, tao mới gặp nó hôm qua đây.

- Sao vậy? Nổ không nói mày à? Cô tao vừa nó nó đi du học rồi! hôm nay đi nè.

- Thiệt hả!

- Trời chuyện này nói chơi được chắc.

Nghe được lời chắc chắn từ Trung, hắn chạy xe ra khỏi trường, Tới thẳng nhà nó. nghe mẹ nó nói là nó đã đi ra sân bay là thủ tục rồi.

Gửi xe lại chạy ra hẻm đón taxi tới sân bay. Mất khoảng 45' mới tới được sân bay.

(8h45)

.....

Tại sân bay.

Cô bé mặt chiếc váy xanh lục đang làm thủ tục sắp hàng thành với vẻ mặt buồn ảm đạm.

- Mấy giờ rồi chú.

- 9h30 rồi con.

- Dạ.

.....

Hắn đã tới nơi, nhưng sân bay quá rộng, người thì quá đông. Kém được một con người thì quá khó.

(9h40')

Chạy mãi trong hoảng loạn, tìm kiếm một hình bóng. Cậu như đã bỏ cuộc. Thì ông trời đã thương cậu. Cậu đã thấy rồi, bóng đánh ấy khuôn mặt ấy. Con người mà cậu gần như đã mất đi.

Tại chỗ nó.

- Chú đi mua nước một chút nha. Cháu tự lên sân bay được mà đúng không?

- Dạ.

Từ xa.

Cậu chạy tới, Ôm chầm lấy cô.

- Á! Biến thái.

Quay người lại. Cô ngạc nhiên tên biến thái đó chính là Bò. Không nói được lời nào thì lại nghe tiếp.

- Ôm tớ thật chắc cậu nhé! Tớ thích cậu! Không tớ yêu cậu mất rồi!

Không biết làm gì hơn chỉ ôm cậu ấy thôi. Nhưng nó thật ấm áp, thật hạnh phúc,... Tôi chỉ muốn như thế này mãi.

- Trang con tới giờ bay rồi, Đi thôi con.

Thả cậu ra đi lại phía người chú.

- Dạ.

Một bước, hai bước, ba bước,... bất ngờ tôi quay lại...

“CHỤT”

Cậu cặp mắt mở ra hết cỡ.

- Kì niệm nhé! Tớ cũng từng thích cậu! nụ hôn đầu đấy. Tạm biệt.

“Chuyến bay TỪ VIETNAM SANG ANH xin cất cánh quý khách vui lòng ổn định chỗ ngồi”

.....

Hai trái tim hai con người như một, một tình yêu đẹp của tuổi học trò.

11. Chương 11: Chương Ngoại Truyện(Facebook)

Chương Ngoại Truyện(Facebook)

Ngoại truyện.

5 năm sau

Sự nhàm chán, buồn tẻ những năm qua. Làm tôi phát mệt. Ngày nào cũng như ngày ấy. Vừa buồn, vừa tiếc nuối. Lâu lâu lại suy nghĩ lại ủa tại sao mình lại yêu hắn, cò trao nụ hôn đầu cho hắn nữa chứ. Có lúc tôi nản lòng, nghĩ là yêu xa thật khổ. Nhưng mỗi lần như thế thì...

Tíng ting...!

Facebook.

- Mà đang là gì đó Nổ? khỏe không?

- Mà là cái gì mà tao phải trả lời?

- Bạn thân mày?
- Vậy thôi tao ộp đây.
- Ế.
- Gì? Mày là cái gì mà tao phải trả lời?
- Ồ! Là người mày yêu! được chưa!
- Mày yêu tao mà! đâu phải tao yêu mày đâu.
- Vậy giờ không yêu đúng không.
- Ừm!
- Vậy thì ta sẽ....
- Sao?
- Ta sẽ nâng nĩ á yêu đi.
- Rồi rồi ta yêu.

-đang là gì đó Em? khỏe không?

- Đạo này Em khỏe! còn Anh!

(T/g : Anh anh, Em em cái gì chứ, Im hết đi ta FA biết không. Nổ : Nhà người mới im đó, lo viết truyện cho tốt vào. đạo này viết gì mà dở ẹc. T/g : Hứ! ta đang cố mà, Nổ cho xin cái cốt truyện đi. Nổ : Tự mà xin nấy bạn đọc truyện đi.)

- Anh sao nay em thấy có người giống anh trong trường em lắm.
 - À vậy á hả? vậy em có gọi nhầm không?
 - Có chứ em gọi nhầm quê quá trời luôn em tưởng anh sang đây nhập học.
 - À thì ra là vậy. Còn gì nữa không em?
 - Còn lúc em đi về thì có một tên vô cùng biến thái bệnh hoạn đi theo em. Em đã đánh cho hắn một trận tơi bời hoa lá luôn.
- Lưng tôi rất ấm, ấm lắm, mùi hương này nữa, mùi hương mà bấy lâu nay tôi luôn mong chờ. Người đó vừa ôm tôi vừa nói.

- Em vẫn như ngày nào Nổ à!
 - Hả! sao anh lại ở đây? không lẽ người khi sáng và tên lúc chiều là...?
 - Đúng vậy!
- Đắm yêu hắn một phát - Thật tình, định nổ xú mà bị anh lật tẩy rồi.
- Tôi đứng dậy ôm Anh vào lòng.
- Sao anh đến đây thế ?
 - Để đây để cưới vợ!
 - Vậy sau không đi cưới đi tìm em là gì? hứ.
 - Tại cô ấy ở Nổ quá nên không cầu hôn cô ấy được sợ banh xác.
 - Thế thì đừng lấy.
 - Sau thấy cư yêu hoài không dừng được em à. Chắc cô ấy lấy tim anh rồi.
 - Hứ.

Anh quỳ xuống sàn.

- Trang em có muốn lấy anh làm chồng, để anh có thể đường đường chính chính để anh làm bờ vai cho em dựa vào, là người chăm sóc em không?

- Em..em..không...thể...không đồng ý anh à.

Anh đứng dậy ôm tôi thật chặt vào lòng.

- Anh còn nhớ chứ?

- Nhớ nhưng lần này tới anh. Ôm anh thật chắc em nhé.

Vài hôm sau.

Căn tin trường.

- Anh ăn đi.

- Ủm em cũng vậy.

” Tíng tíng”

(Trần Hưng vừa gửi cho bạn một tin nhắn.)

- Ai thế?

- Bạn ấy mà.

- Thôi tay em dơ rồi để anh đọc cho.

1s 2s 3s

im lặng

- Sao thế anh?

Giật điện thoại từ trên tay anh xem. Trên đó ghi là.

(Đi ăn với ai thế? Em gái nên nhớ em là bạn gái anh đó không sợ anh ghen à!)

Dòm ngó xung quanh, A nó kia rồi! Phẩy phẩy tay gọi Hưng lại.

- Mà thích đốt nhà bà thế hả?

Véo tay hấn 1 phát đau điếng.

Chợt nhớ ra phải dập lửa.

- À anh, đây là bạn em, là Trần Hưng người vừa nhắn tin khi nãy á.

- Nhưng sao lại nhắn tin như thế?

- À tại cũng có mấy thằng làm phiền em. Mấy lần đó là nhờ tin nhắn của Hưng không á.

- À thì ra là vậy. Chào cậu tôi là...

- Là Bò chứ gì? Nghe Trang kể suốt.

- Ủm.

Ánh mắt của bò hình như còn nghi ngờ, tôi bói rồi lắm. Vì cứu tin tới rồi...!

- Anh Hưng hẹn em ăn cơm sao mà bắt em đợi.

- Em yêu anh xin lỗi mà.

Rồi xong, hết hiểu lắm.

Yêu mệt thật nhưng thích thế đây.

.....

Tình yêu là vậy đó, nó tưởng chừng như không không tồn tại ở tuổi học trò. Nhưng bạn thấy đấy nó có thật! đây là câu chuyện có thật được thêm bớt vào tình tiết có gây hấp dẫn. Nên hãy tự tin vào tình yêu của mình nhé. Tạm biệt.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/om-to-that-chat-cau-nhe>